

Ще Ви разкажа за...

ТАЙНИТЕ НА ДЪРВЕТАТА

The Secret Life of TREES
© 2020 Quarto Publishing plc
1 Triptych Place, London, United Kingdom.
Text © 2020 Moira Butterfield
Illustration © 2020 Vivian Mineker Chen
Designer: Sarah Chapman-Suire

Moira Butterfield has asserted her right to be identified as the author of this work.
Vivian Mineker Chen has asserted her right to be identified as the illustrator of this work.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form, or by any means, electrical, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher or a licence permitting restricted copying. In the United Kingdom Such licences are issued by the Copyright Licensing Agency, 5th Floor, Shackleton House, 4 Battle Bridge Lane, London SE1 2HX.

All rights reserved.

Ще ви разкажа за...
ТАЙНИТЕ НА ДЪРВЕТАТА
© Издателство „Фюм“, 2024
Текст Моира Батърфийлд
Илюстрации Вивиан Минекер Чен
Превод: Ирина Манушева

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN 978-619-199-975-0

Отпечатано в Китай

СЪДЪРЖАНИЕ

Да се запознаем! 4

Моето раждане 6

 Баняновото семе
Приказка от Индия 8

Как се храни дървото 10

Чудните гори по света 12

Как пораснах 14

 Дърво до небесата
Приказка от Унгария 16

Защо съм твърд и грапав 18

Тайните, които крием 20

Говорещи дървета 22

Врагове! 24

Най-големите, най-старите,
най-дивите, най-високите 26

Гората през пролетта 28

 Вълшебното дърво
Приказка от Шотландия 30

Гората през лятото 32

 Лятната буря
Приказка от Норвегия 34

Гората през есента 36

 Дървото на живота
Приказка от Персия 38

Гората през зимата 40

Благодарение на дърветата 42

 Омагьосаният
магьосник
Приказка от Великобритания 44

За дърветата и хората 46

**ДЕН СЛЕД ДЕН – И В СТУД, И В ПЕК,
РЪЦЕТЕ СИ ПРОТЯГАМ НЕУМОРНО.
МОЖЕ ДА СЕ КАЧИ ПО МЕН ЧОВЕК,
НО ПЛАНИНА НЕ СЪМ, БЕЗСПОРНО.
КОЙ СЪМ АЗ ЛИ? ЕТО, КАЗВАМ НАЧАСА:
ДЪБЪТ – НАЙ-СТАРОТО И СМЕЛОТО ДЪРВО В ЛЕСА!**

ЗДРАВЕЙТЕ!

Виждате, че обичам гатанките! И понеже съм на стотици години, съм научил много гатанки. Знаете ли, че когато се родих, през гората още яздеха мъже, въоръжени с мечове?

Пред очите ми са минали безброй години цъфтежи и листопади, та съм узнал много от тайните на дърветата. Някои от тях са свързани с мен самия – как се родих, как пораснах, как се облякох в листа. Други съм чувал от вятъра или от моите приятели животните. Те събират вълшебни приказки от местата, по които пътуват, а после се сгушват между клоните ми и с вълнение ми разказват за горски магьосници, дракони и феи.

Надявам се, че някой ден, след като прочетете тази книга, ще докоснете кората на дърво и ще почувствате линиите ѝ, сякаш чертаещи карта на времето. Ще си спомните историите, които сте научили от мен, и вярвам, ще помагате и ще подтиквате другите хора да се грижат за нас. Този разказ за дърветата е моят подарък за вас.

СМЕЛИЯ ДЪБ

МОЕТО РАЖДАНЕ

ЕДНА РАЗСЕЯНА МИШКА И ЩАСТЛИВА РАЗВРЪЗКА

Някога бях малко жълъдче –
семе, скрито в кораво
кафяво палтенце с шапчица.

Но гоїде генят, в който
трябваше да се простя със
своя родител – дървото,
и да падна от клона му.

Вятърът разнася семената на някои дървета по други краища
на гората. Плодовете със семената на други дървета
биват изядени от птиците и след това с изпражненията им
семената попадат в почвата. А мен ме открадна мишка!

Както си лежах на земята, тя гоїде, сграбчи ме с малките
си лапички и побягна. После изрови гупка в пръстта и ме скри
вътре. Мислеше си, че по-късно ще се върне, за да ме изяде.
На косъм ми се размина! Оказа се госта разсеяно същество,
което просто забрави за мен.

После нагоре израсна стъбълце, което проби почвата,
и аз почувствах непозната топлина над себе си.
Продължих да раста през тревата и листата,
покриващи земята, докато най-сетне зърнах слънцето.

Беше ми топло и уютно, завит
с одеялото на почвата, пък и
в жълъда имах достатъчно храна.

Не след дълго пуснах малко коренче.
В началото беше съвсем тъничко,
но с него можех да пия вода и
хранителни вещества от земята.

Разперих първите си
листа. Едно, две,
после още и още...
Вече бях фиданка –
малко дръвче!